

Arjan Beumer

Over bassen in een grote musicalproductie

Drie keer in de week rijdt Arjan Beumer van Amersfoort naar zijn kantoor in Utrecht om keurig in het zwart, op gezette tijden en op een keurige werkplek zijn arbeid te verrichten. Maar wacht even - zijn kantoor beweegt, er staat een basversterker, er hangen basgitaren en een ButtKicker laat de vloer vibreren. Arjan Beumer heeft dan ook niet zomaar een baan. Hij is bassist in de musical We Will Rock You, en hij nodigde De Bassist uit om een kijkje te nemen bij deze bijzondere en mooie productie in het Beatrix Theater in Utrecht.

Op een aantal momenten in de ruim twee uur durende Queen-musical gaat het decor omhoog, waardoor het publiek een soort brede kooi ziet hangen. Naast elkaar, zien we van links naar rechts een drummer, een bassist met een Fender en twee gitaristen op die typische rode Brian May-gitaren uit hun dak gaan. Daarnaast staan drie toetsenisten, waarvan één sandleider, en een percussionist. Even daarvoor stonden wij nog in deze kooi met bassist Arjan Beumer, die ons een en ander uitlegde over de aanwezige spullen.

'Alles is door de organisatie in Engeland gedictieerd,' meldt hij.

De spullen die je hier ziet staan, zie je in principe bij alle We Will Rock You-producties. Alles hier is aangeschaft door de organisatie.'

Achter de gitaristen zien we een rij Brian May Red Specials en akoestische Dvations hangen, en per gitarist staan er twee Vox AC30's, waarvan de speakers zijn losgekoppeld. Die brullen namelijk, gemic'd en wel, in een geïsoleerde kelder onder het podium. Er staan wel twee kleine Vox AC4-versterkers voor die lekkere feedback. Vóór de gitaristen zien we Lehle-witchpedalen, een Korg- én een Boss-stagetuner, een Brian May Treble Boost en een klein mengpaneel.

Voluit blazen

'Technisch gezien lijkt mijn setup op die van de gitaristen,' legt Arjan uit. Achter en naast mij hangen drie bassen. Een USA Standard Fender

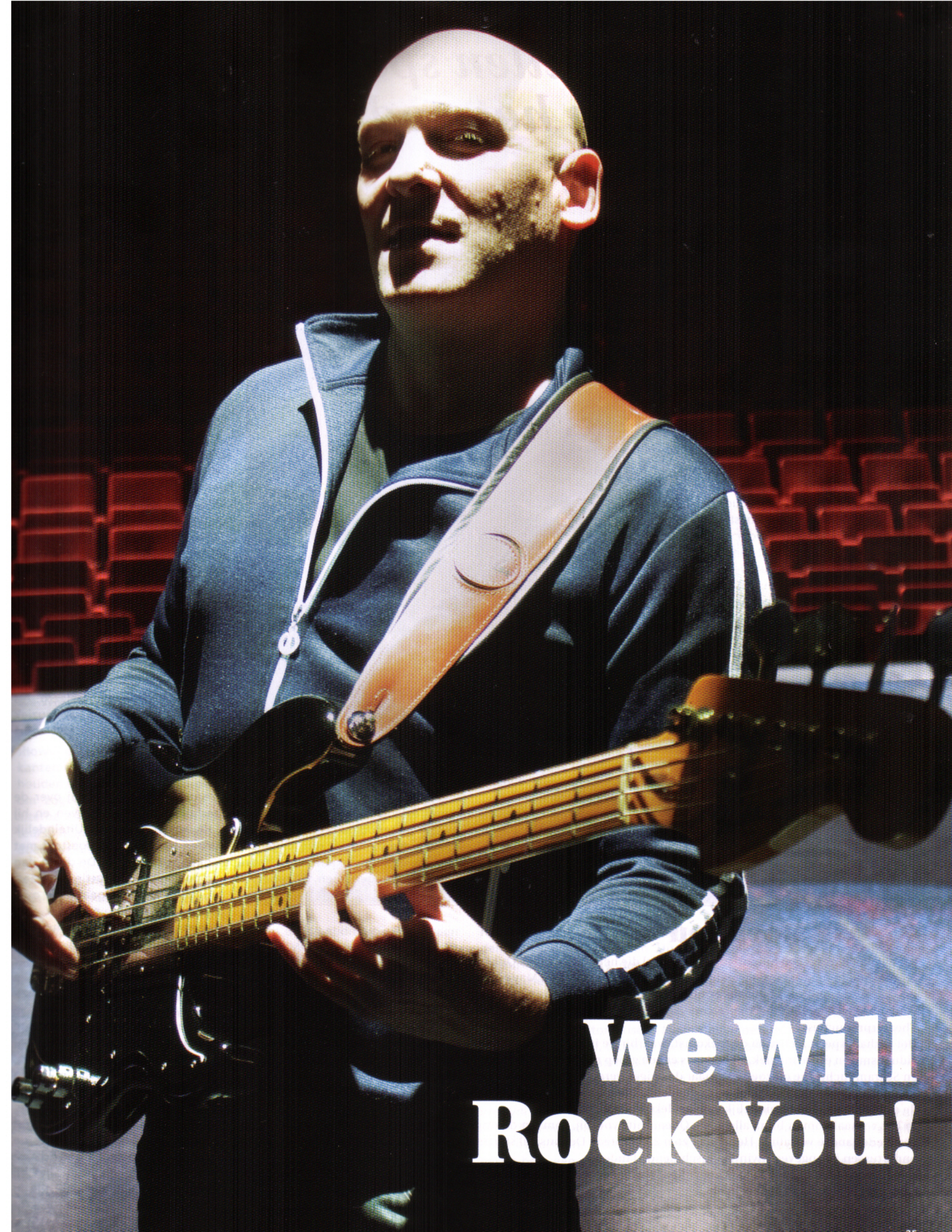

Precision met palissander toets en twee vijsnarige Music Man Stingray's. Queen-bassist John Deacon speelde meestal op Precisions, maar voor bepaalde nummers ook op een Music Man. Natuurlijk speelt hij regelmatig fretloos, dus de tweede Stingray is ongefret voor onder meer Radio GaGa en These Are The Days Of Our Lives. De drie bassen zitten altijd ingeplugd in een Lehle-pedaal, waarmee ik selecteer welke bas er naar de versterker of stage-tuner gaat. De fretloze bas gaat via een Boss Bass Chorus. Ook weer omdat de heren van Queen dat graag willen. In het begin speelde ik meer op de Music Man, maar ik merk dat ik de voorkeur geef aan de Precision. Daar speel ik bijna alles op. Ik onderhoud deze bassen ook. Afstellen en vervangen van de snaren doe ik zelf. Als er grotere technische problemen zijn, dan hebben we een technische afdeling die we kunnen inschakelen.'

Voor vanavond heeft Arjan ook zijn eigen, zwarte '76 P meegenomen. Deze bas is voorzien van een esdoorn toets en onlangs is er een

P-Retro-voorversterker ingebouwd. Rechts, rechtop in een hoekje, staat enigszins verloren een EBS Classic 450-versterkertop. 'Dat is de versterker die ik gebruik. Als we voluit willen spelen, zouden we de acteurs van het podium blazen, dus de top is wel verbonden met een speakerkast, maar deze staat net als de speakers van de AC30's in de geluiddichte kelder. Via een DI gaat het naar de zaalinstallatie en naar een versterker voor de ButtKicker.' Los van alle zaken die we ook bij een normale rockband zien, heeft Arjan de beschikking over een klein mengpaneel, een koptelefoon en een raar apparaat dat op de vloer is gemonteerd, de al eerder genoemde ButtKicker.

'In principe hoor ik alles via een koptelefoon, maar natuurlijk hoor ik een deel van de drums rechtstreeks en de kleine Vox-versterkertjes hoor ik ook goed. Met het mengpaneel bepaal ik mijn eigen mix, zodat ik feitelijk

**We Will
Rock You!**

'Als we voluit willen spelen, zouden we de acteurs van het podium blazen'

mijn eigen monitorman ben. Natuurlijk mis je wat basspower en daarom hebben we een ButtKicker aan de vloer gemonteerd. Deze laat de vloer trillen op de juiste, gespeelde frequentie. Het is beter dan niets, maar het is niet ideaal. Een A kan op diverse posities op een bas heel anders klinken, maar bij zo'n ButtKicker voelen ze ongeveer hetzelfde.'

Ten slotte heeft Arjan een beeldscherm voor zich. 'Dat is heel belangrijk,' verklaart hij. 'De eerste toetsenist van de band is tevens de "musical director" en wij houden hem op dat beeldscherm constant in de gaten. Hij zorgt ervoor dat alles goed loopt. In de zaal hangen ook beeldschermen, zodat de acteurs hem zien bewegen. Hij ziet de acteurs, dus hij is degene die bepaalt wanneer een nummer ingezet wordt. Dat is natuurlijk altijd net even anders. Hij is dus eigenlijk de ogen en oren die contact houden tussen acteurs en band.'

Assepoester

Na het bezoek aan de bandstand, trekken we ons terug in de backstage-kantine. Geschminkte, verklede acteurs lopen af en aan, terwijl Arjan vertelt over zijn persoonlijke geschiedenis en hoe hij in de musicalwereld terecht is gekomen.

'Ik ben vrij laat begonnen met bas spelen, pas op mijn zestiende. Via allerlei bandjes kwam ik op de vooropleiding van het conservatorium terecht waar ik werd aangenomen en die ik heb afgemaakt. Voor het afstuderen speelde ik al drie keer per week met een band om allerlei artiesten te begeleiden. Van Johnny Logan tot en met de Blue Diamonds.

We Will Rock You

Terwijl Arjan eigenlijk al bij een andere musical zit, hoort hij over de audities voor We Will Rock You. Hij besluit zich in te schrijven en hij wordt uitgenodigd om auditie te doen. Hij vertelt daarover: 'Uiteindelijk duurden de audities drie dagen. Er werden bandjes samengesteld met verschillende muzikanten die het repertoire instudeerden. De derde dag werd alles opgenomen. De supervisor van de Engelse productie was daar-

We Will Rock You

We Will Rock You is een humoristische musical die helemaal om het Queen-repertoire heen is gebouwd. Ben Elton schreef het, in nauwe samenwerking met de Queen-leden Brian May en Roger Taylor, en de Nederlandse vertaling is van Martine Bijl. Zij bouwde er allerlei leuke verwijzingen in naar Nederlandse muziek en muzikanten. Zo komen Sieneke en Hennie Vrienten opeens voorbij. In Nederland wordt het stuk gebracht door Joop van den Ende Theaterproducties.

Het verhaal speelt zich af in de toekomst, waarbij we in een maatschappij leven waarin er geen plek is voor individualisme en échte muziek. Gelukkig is er een groep rebellen, onder leiding van de hoofdpersonen Galileo Figaro en Scaramouche, die op zoek gaat naar de enige overgebleven elektrische gitaar. Ondertussen worden de rebellen behoorlijk dwars gezeten door wereldleidster Killer Queen en haar partner-in-crime Khashoggi. Natuurlijk wint de echte muziek het uiteindelijk van de elektronische.

In het verhaal komen bijna alle grote Queen-hits voorbij, soms in de originele Engelse vorm, maar soms ook in een Nederlandse vertaling. Het zijn er zo'n 25 in totaal. De musical startte in 2002 in Londen en speelt of speelde ondertussen in ongeveer twintig verschillende landen.

Bassist John Deacon trok zich bijna vijftien jaar geleden helemaal terug uit de muziek en hij heeft dan ook geen bemoeienis gehad met de musical.

www.musicals.nl/wewillrockyou

Dat heb ik vrij lang gedaan. Misschien wel te lang, want het begon te kriebelen: ik wilde iets anders doen.

Via een vriend kwam ik in 2003 in de musical Jeans terecht, een liedjesrevue. Daardoor ben ik echt in dat wereldje terechtgekomen. Daarna volgden onder meer Love Me Just A Little Bit More, Wat Zien Ik, Joseph, Rocky Over The Rainbow, Assepoester met Do, Evita, Hairspray en Cabaret. Al deze musicals zijn weer anders. Bij Evita speel je eigenlijk constant door, ook tussen de scènes. Er is een dirigent en je hebt veel wisselende maatsoorten. Hairspray was ook erg leuk, omdat het jaren '60, Motown en rock & roll is. Cabaret was weer een heel ander geval, want daar moest ik contrabas spelen en dat kon ik helemaal niet. Ik heb dus weken lang mijn handen naar de tyfus gestudeerd, haha! Gelukkig was de muziek van Cabaret voor de bas niet vreselijk moeilijk, maar ik heb er wel veel van geleerd. Als je de keuze maakt om van muziek te leven, dan moet je dat soort dingen gewoon doen.'

bij, want die man gaat echt over alles, net als de manager van Queen en twee Duitse muzikale supervisors. De opnamen zijn vervolgens naar Brian May en Roger Taylor van Queen gestuurd en die hebben op basis daarvan de muzikanten uitgekozen. Je kunt je voorstellen dat het als een grote eer voelt wanneer je wordt geselecteerd!

Het casten vond plaats in juli vorig jaar. De band begon eind juli en heeft twee weken alleen gerepeteerd. Daarna zijn we naar dit theater verhuisd, om met de acteurs, het decor en het licht te repeteren. Dan komt dus alles bij elkaar en er gaat heel veel tijd in zitten om alle scènes goed te krij-

gen. Daarmee ben je echt twee weken van tien uur 's ochtends tot tien uur 's avonds bezig. Half augustus begonnen de try-outs, begin september was de première en daar waren Brian May en Roger Taylor bij aanwezig. Geweldig natuurlijk, vooral ook omdat Brian meespeelde! En het is nog steeds vrijwel iedere avond uitverkocht! We Will Rock You is wel erg gaaf om te doen, zeker met de power waarmee je mag spelen. Natuurlijk ken ik Queen al heel lang en Bohemian Rhapsody stond op één in de hitlijsten toen ik tien was. Ik had nooit echt goed naar de baslijnen van Queen geluisterd, hoewel je natuurlijk niet om een nummer als Under Pressure heen kunt. Sinds ik echter in deze musical speel, ben ik meer naar de partijen en het spel van John Deacon gaan luisteren. Hij doet echt heel mooie dingen!

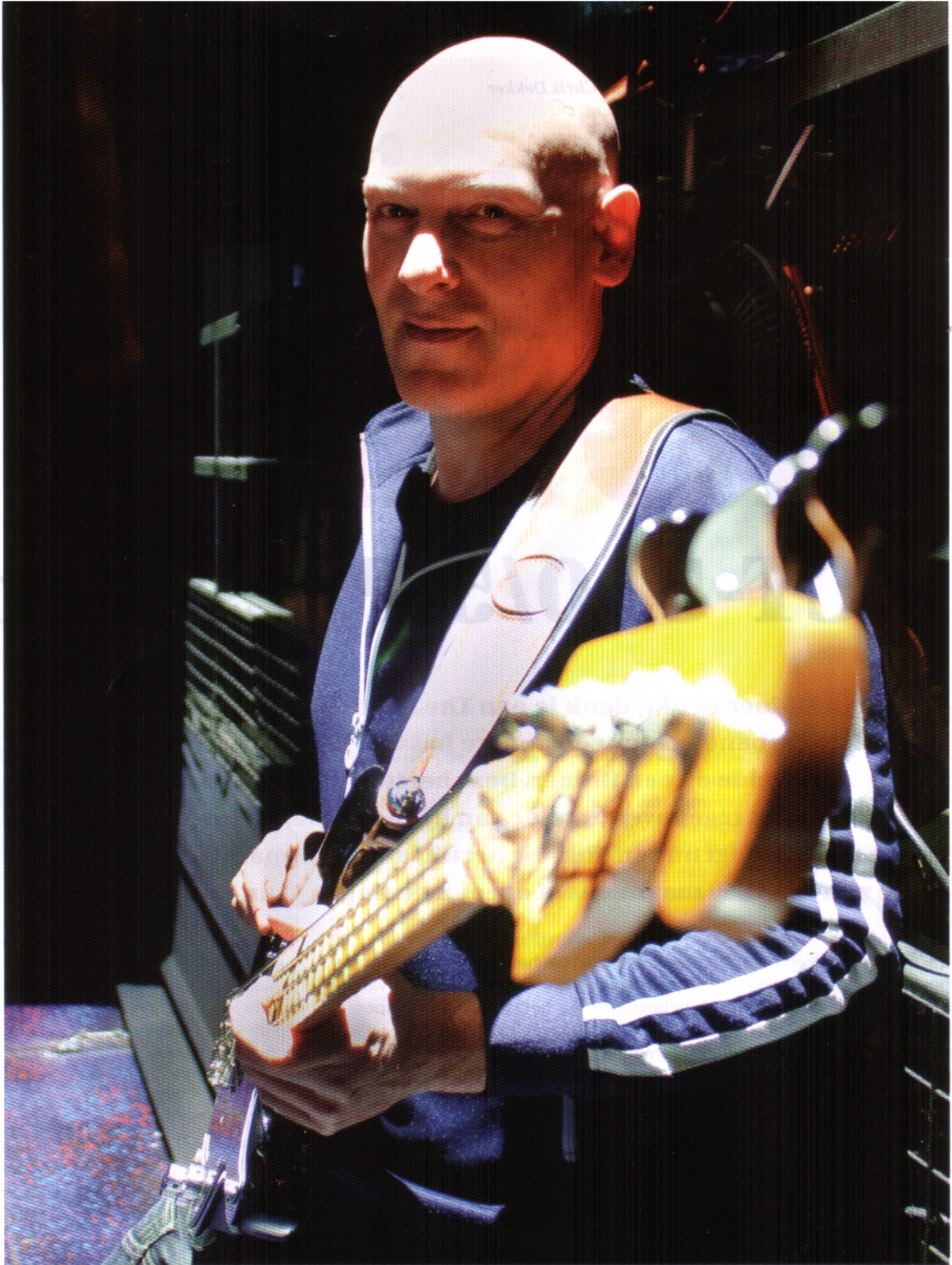
Vijftig procent

We Will Rock You is zes dagen per week in het Beatrix Theater te zien, op zondag zijn er zelfs twee shows, en voor acteurs en muzikanten is dat natuurlijk niet vol te houden. De acteurs hebben daarom zogenaamde understudy's of alternates (een soort vaste invalacteurs), maar ook de muzikanten doen het niet alleen.

'Je zou mij de A-bassist kunnen noemen. Ik had de keuze om het fulltime of voor vijftig procent te doen, maar ik doe ook andere dingen. Ik koos dus voor vijftig procent en uit de audities is er nog een bassist aangenomen. Dat is Robert Koomen. Wij werken allebei de helft van de shows. Regelmatig zitten we bij elkaar om de shows te verdelen en dat is soms even puzzelen, want we hebben er allebei werk naast. Als we beiden niet kunnen, dan doen we een beroep op twee invallers.' Omdat de productie een vaste plek heeft, hoeft er niet dagelijks gezondcheckt te worden. Maar vanwege de verschillende bezettingen en de soms veranderende cast, gebeurt dit toch regelmatig. Officieel is er tweemaal per week een soundcheck, maar vaak worden het er drie of vier.

Netwerken

Wanneer je zolang en intensief met een project bezig bent, kan het lastig zijn om gemotiveerd te blijven. Arjan zegt daarover: 'Het voelt af en toe wel alsof je gewoon naar je werk gaat, maar muziek maken is ook je passie. Omdat ik dit voor vijftig procent doe, kan ik ook de muziek maken waar ik meer mijn eigen ding in kwijt kan. Ik ben altijd in bands blijven spelen en ik heb er altijd sessies naast gedaan. Ik schrijf en produceer ook

nog muziek, zoals voor mijn eigen project Adrian's Garden, waar ik op den duur mee wil optreden. Uiteindelijk blijft lekker je eigen ding doen natuurlijk het leukste, desnoods in een kroeg.

Van muziek leven is moeilijk, daarom is het leuk om te schipperen tussen inkomen en fun, en deze Queen-musical is in die zin een prachtige combinatie. Het spelen in musicals geeft in ieder geval een solide basis, maar dat gaat niet automatisch. Natuurlijk moet je een goede reputatie opbouwen qua spel, techniek en betrouwbaarheid. Mensen moeten op je kunnen bouwen. Daarnaast is het veel netwerken. Ik bel regelmatig met bandleiders en supervisors om "in the picture" te blijven.'

We Will Rock You is ten einde. Na de cast komt de band het podium op. Arjan Beumer loopt naar voren en zwaait zijn zwarte P triomfantelijk hoog de lucht in. 1500 bezoekers komen omhoog uit het rode pluche en geven hem een staande ovatie. Hij heeft toch wel een heel bijzondere baan!